

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

PRIMUL CHIABUR:—Așa grijă ai tu de batoză? Scoate-o din adăpost că s-a stricat vremea!

Desen de GION D. MIHAIL

urzica

ANUL VII • 31 IANUARIE 1955 • 16 PAGINI — 75 BANI

NUMĂRUL

2

(126)

FELICITĂRI TELEGRAFICE

de I. AVIAN

Redăm mai jos un schimb de telegrame care a avut loc între direcția Școlii medii tehnice de instalații din calea Dudești și Întreprinderea 101 construcții, antreprenoarea și executanta construcției amintitei școli.

Întrep. 101 către Direcția școlii
Cu prilejul terminării monumentalei construcții a școlii, primiți odată cu cheia clădirii și felicitările noastre.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Primit felicitări, mulțumim. Primit și cheia dar nu o putem folosi deoarece nu am primit ușile. Mulțumim pentru terminarea clădirii. Răspundeți urgent când terminați construcția.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Felicitări. Totul pus la punct. Plafoanele reparate. Pardoselile reparate. Lumina funcționează. Apa curge.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Apa curge dar prin pereți. Răspundeți imediat unde se află plafoanele și pardoselile spre a constata dacă sînt sau nu reparate. Răspundeți de asemenea unde ați pus sala de gimnastică. Mulțumim pentru felicitări.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Fiți fără grijă. Sala de gimnastică am pus-o în proiect. Instalația de căldură complet terminată. Instalație lux, nemaivăzută.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Preluat instalația calorifer. Rugăm construcții de urgență sobe, contrar îngheață caloriferul. Instalația într-adevăr nemaivăzută: cazan spart, radiatoare lipsă, injector defect, țevi astupate, instalația nu vrea funcționeze cu nici un preț. Probabil, mic defect. Mulțumim felicitări.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Felicitări. Clădirea aproape terminată. Cîteva mici retușuri: găurit plafoane pentru introducerea țevii, spart dușumele pentru introducerea cazanului, spart ziduri pentru nu știm ce. Clădirea în plină reclădire. Felicitări.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Primit felicitări. Răspundeți cînd primim și clădirea.

Direcția școlii.

Întrep. 101 către Direcția școlii
Clădirea terminată. Aminăm predarea, motive obiective: reparat construcția și stricat instalația. Apoi reparat instalația și stricat construcția. Renunțăm felicitări.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Trimiteti tutun. Terminat răbdarea.

Direcția școlii.

Întrep. 101 către Direcția școlii
In sfîrșit situația schimbat simțitor: stricat și clădirea și instalația. Acum însă situație satisfăcătoare și împede: luăm totul de la început.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Cu prilejul împlinirii a doi ani de cînd terminat, predat, reparat, aminat, și stricat, primiți felicitările noastre. Pe frontispiciul șehelăriei scris cu litere mari motto: „Nu spera și nu ai teamă“.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Felicitări. Construcția complet terminată. Preluați de urgență. Totul pus la punct.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Totul pus la punct dar nimic pus la ten-

cuială. Cedăm felicitări contra tencuială.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Reclamat for superior deoarece căutați nod papură.

Întrep. 101

Direcția școlii către Întrep. 101
Reclamat for superior, nu căutăm nod papură, căutăm gard, căi acces și instalație căldură.

Direcția școlii

Întrep. 101 către Direcția școlii
Felicitări. Construcția complet terminată. Preluați de urgență.

Întrep. 101

Direcția școlii
către Ministerul Construcțiilor
Preluat construcția complet terminată. Rugăm repartizați de urgență o clădire pentru școală.

Direcția școlii

Z V O N I Ș T I I

Domnilor, am o idee: nu se mai găsește nimic de mîncare!
— Ai fost dimineață la piață?
— Nu, dar am colindat toate librăriile.

Desen de GIC SĂVULESCU

8027 BUCUREȘTI - GIURGIU

de SILVIU GEORGESCU

Uite vezi?... D-ai-a nu-mi place mie să călătoresc cu 8027. Nu fiindcă m-am obișnuit cu dichisul din trenurile accelerate ori cu iuțea de bolid a automotoarelor.

În privința asta mărturisesc că-mi sînt chiar dragi acele trenuri personale care te duc fără grabă, dîndu-ți uneori impresia că-și încetinesc anume mersul în apropierea draperiilor de muniți ori a altor splendori care-ți încintă la nesfîrșit ochiul.

Dar iarna?! Ce bine te simți ațipind ca un ținc în legănatul molcom al roților, în vreme ce, pe banca din față, un moșnegel cu priviri poznașe răstoarnă sacul cu znoave și amintiri...

O căldură plăcută răzbate de jos, de sub băncile capitonate cu mușama.

— Să mai deschidem nițeluși geamul, propune cineva. Prea e cald, zău!

Închipuiți-vă și dumneavoastră după o astfel de călătorie cu trenul de persoane Timișoara-București să ai ghinionul să dai peste 8027.

Dîrdîind de frig, într-un compartiment de-a III-a, călătorii își varsă tot „of“-ul pe „ăștia“ de la C.F.R. care uită să-ncălzească vagoanele.

Și-ntuneric!... Beznă peste tot. Nici un bec. Nici o lumină de nicăieri.

Pe culoar forfotă de pași străfulgerată de cite-un: „Aoleu!... Un'te mai bagi, mă? Piciorul!... Mai încet cu lada!...“

Cineva smucește îndrîjit nivelul de la „rece“ la „cald“. Degeaba.

— Iliuță, maică! răsare de undeva, pe-aproape, un glas subțirel de babă. Nu cumva să uiți damigeana, auziși?

Și-mi trage-un ghiont.

— Greșeală! zic. Nu-s Iliuță.

— Așa?... Ptiu, bată-te să te bată, și eu care credeam că ești fi-miu. Unde ești, mă? N-auzi?

— Ei! se răstește cineva pe întuneric.

— Damigeana, Iliuță! zic să n-o uităm...

Cîtva timp nu se mai aude decît scîrțitul îndelung al oviilor și bodogăneala bătrînei care-și face de lucru sus la plasa de bagaje. Mă uit grijuliu la grămada de pleduri și boccele între care mi-am instalat nevasta.

Deodată o aude pe babă strîgînd:

— Ferește, maică!

Și de sus, din plasă, o adevărată ploaic de saci și colete îmi indestă pînă peste ochi pâlăria nouă-nouă de pluș.

N-apuc să mă dezmeticesc și mă pomenesc în brațe cu coșcogea lădoiul în care cotcodăcesc și măcăie o ogradă de orătănii.

sîrșiți odată că vrem să dormim!

— Că bine zici, maică! Să dormim!...

Și-mi arde una cu cotul

— Strașnică femeie, așa-i? Iliuță... că taman... Ei bată-te! Iar te luai drept fi-miu.

Și adoarme. Iliuță sforăie și el cu capul pe lada cu orătănii.

Liniște. Trenul aleargă mereu. În fereastra compartimentului smocuri albastrii de fum se zvîrcolesc înroșite de mii de scînteii. Osiile scîncesc jalnic. Și-un frig!...

Nu-mi aduc aminte cit am dormit, sau dacă am dormit măcar. Știu că m-am dezmeticit în clipa în care o voce răgușită de bas răsuna tocmai de la celălalt capăt al vagonului.

— Mă! a lu' Tiriplice! Mai uite, mă, că râmii!

Mă uit buimac pe fereastra întuneric ca păcura. Nici o mișcare. Nu se vede nici măcar ceapă îndepărtată a cîmpiei.

Trenul s-a oprit undeva și pu-făie liniștit.

Din nou:

— Hai, mă, că râmii în Frățești!

Frățești?...Nu se poate. Cum?... Așa a spus?... Frățești?

Mă reped la ușă. O smuceșc cu putere în lături.

— Că gară e asta?

— Frățești...

Arunc una peste alta pledurile, geamantanele, o trezesc pe nevastă-mea și dăm buzna pe coridorul tixit.

— Aoleu!...

— Un'te bagi, mă?

— Piciorul!...

Coborim în clipa în care pornește trenul.

Vîntul suflă din toate părțile. dar parcă totuși, aici, pe peron e mai cald ca-n compartiment.

Mă întorc spre nevastă-mea

— Ce zici? Parc-am scăpat...

Și rămîn cu gura căscată.

— Da' ce ți-a venit maică, să

ne dăm jos în Frățești?... Ai?...

Ptiu, iar te luai drept fi-miu.

— Ce faci, coană mare? strig.

— Deh, maică, ce să-i faci? mă consolează bătrîna. Așa e la a III-a... Cui nu-i place...

Încep să-mi ies din sărite.

— Așa, vasăzică: dacă-i a III-a să ne rupem hainele... Să ne urcăm cu găini, cu rațe, cu coteț.

— Și ce dacă ne urcăm cu găini? sare unul gras de lingă fereastră... E-te moț! Bine că te găsiși!...

— Dumneata să nu te bagi! zic. Pentru ce avem vagon de bagaje?

— D-ai-a! Ca să-ntrebi dumneata!.. sare și Iliuță o namilă de om, în timp ce se omoară să așeze calabalicul la loc.

— Binișor, maică! Binișor cu cotețul!... Să nu spargi cumva damigeana, că-i de rău.

— Nu vezi dumneata, îi dă'nainte grăsunul, conductorul nu zice nimic și dumnealui... Ia vezi, drăguță, c-aveam și eu trei curcani și-o putinică cu brînză.

— Sîntără acilea, tovarăș' inspector! raportează namila. Toți e bine, sănătoși...

— Ei, bravo! se bucură grăsunul.

După care mie:

„Ehe, păi să mergi dumneata cu ăla de Oltenița. Ori cu 1306 să călătorești! Acolo — face un gest de dispreț spre lada din brațele lui Iliuță — giște, rațe, găini... mezelic, tovarășele!... Am adus odată și o capră de la Roșiori.

Mă pregătesc tocmai să-i trîntesc vreo cîteva tovarășului ăsta inspector, învederat cunoscător în ale... terenului, cînd, deodată, pe-ntuneric, vocea nevastă-mi:

— Așa, așa!... Certăți-vă!... Numai că noi, chipurile, mai vrem să și dormim!...

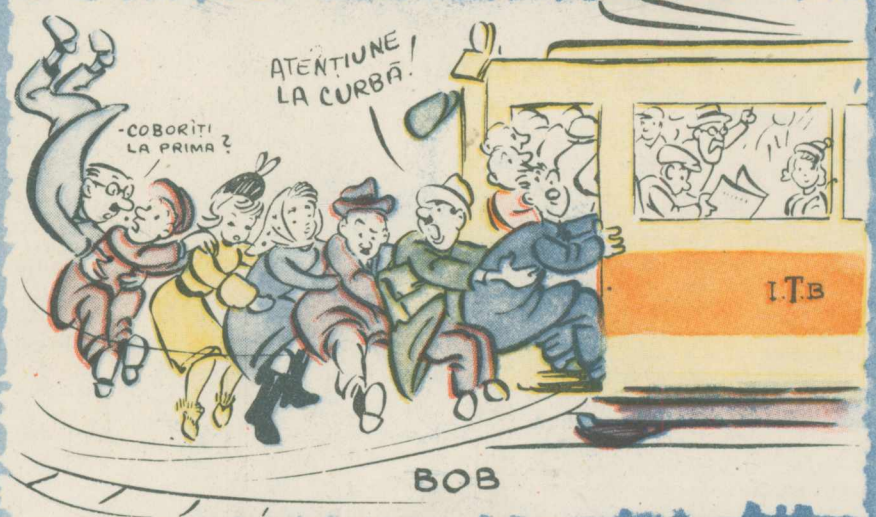
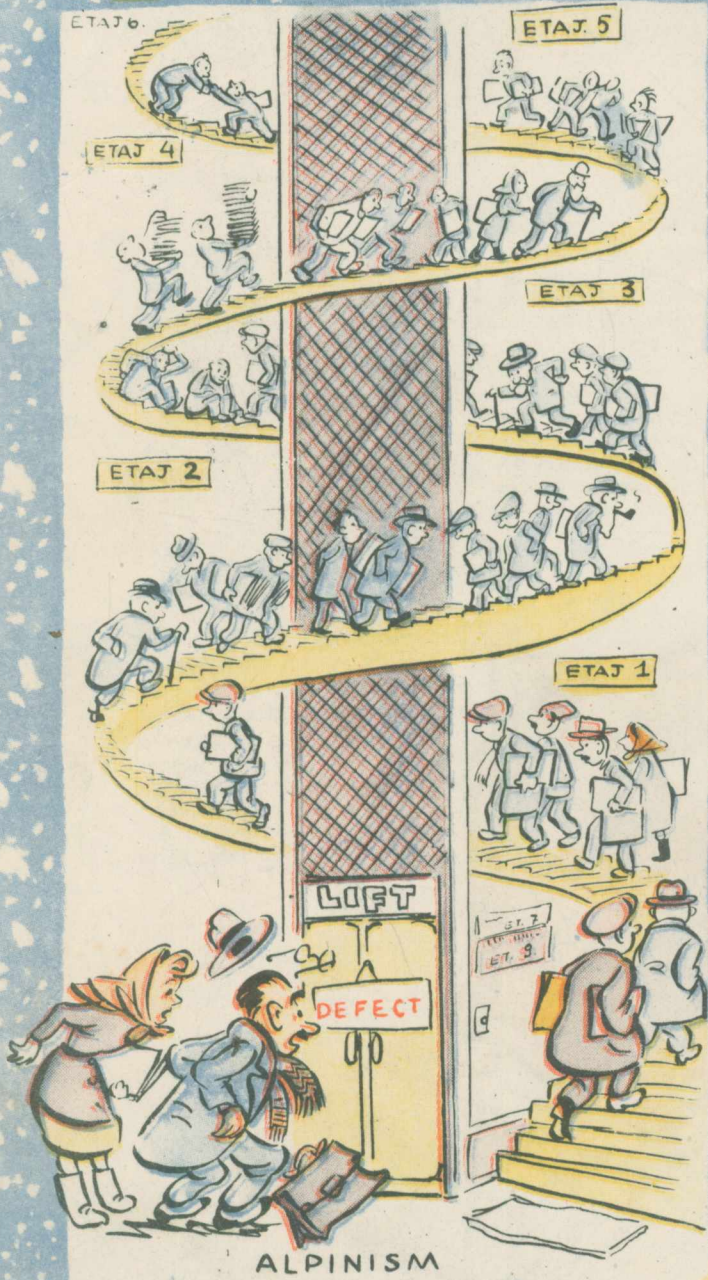
— Chiar așa, măiculiță! oftează baba: ce ciorilor aveți de împărțit?

— Dumnealui e de vină! se scuză grăsunul.

— Dumneata... dumnealui!...

Sporturi de iarnă în Capitala

Gînduri despre tinerețe

Oricît ai fi tu de deștept
Tot n-ai să știi un moș, cum poate
Să poarte-un sac cu ani în spate
Și totuși să se țină drept!

Și azi e baba lui frumoasă!
(Deși îmi pare-ntr-adevăr
Că prea îi stăruie în păr
Culoarea rochiei de mireasă)

Și poate crezi că-n anii grei
Iubirea lor s-a stins cumva?
Doar tu poți crede-așa ceva
Pentru că ești cum nu sînt ei.

Ei se iubesc cu-adevărat
Ea tot vioaie, el tot blind
De-aceia sînt așa cum sînt
Și nu-s deloc de lepădat...

Tu, n-ai să treci ca ei prin ani
Căci numeri fetele în viață
Precum zărzavagiu-n piață
Iși numără un rest de bani.

Și-așa precum un prunc nu poate
Să facă zece pași deodată...
Nici tu nu poți iubi o fată
Căci vrei să le iubești pe toate.

Ba chiar mai scrii și versuri, nu?
Ca nucile izbînd pereții.
Vezi, fetelor li-s dragi poezii
De ce n-ai fi „poet“ și tu?

Pentru plăcerea ta cea vană
(Cred că nu-i cazul să-ți mai spur)
Că ori și ce îți pare bun,
Cînd pică prada la capcană.

Știu c-o să-ți pară rău cînd
Și-atunci...
Dar poate vrei să știi
De ce ți-am amintit aci
De moșul meu, de baba mea?

Să-mi strige că greșesc, oricine!
Eu am să-ți spun ce port în gînd:
Bătrînii mei — bătrîni cum sînt —
Sînt mult mai tineri decît tine!

DICȚIONAR ENCICLOPEDIC

de C. CRISTOBALD

Excursie — Plimbare în grup, în scop instructiv sau de plăcere. Exemplificare: studenții universității „Alexandru Ion Cuza“ din Iași fac, de la începutul anului școlar, dese excursii de plăcere prin orașul Iași, umblînd din cămin în cămin, după placul administratorilor respectivelor cămine. În trei luni, acești studenți au fost plimbați prin următoarele locuri: la căminul „Mihail Eminescu“ al universității, apoi la căminul Facultății muncitorești, apoi în clădirea Institutului de industrie ușoară, și iarăși la căminul „Mihail Eminescu“ unde nu sînt siguri cîtă vreme vor rămîne. Aceste plimbări le fac studenților atîta plăcere, încît — nefiînd ei niște egoiști — ar vrea să se mai plimbe și alții. Deci ei propun ca, atunci cînd se va mai pune problema unor asemenea plimbări, să fie... trimiși la plimbare cei responsabili cu... plimbările.

Hectar — Măsură de suprafață. Cînd suprafața măsoară o sută de hectare, ea se numește gospodărie anexă a întreprinderii D. R. N. C. din Galați. Cînd de pe aceste o sută de hectare nu se recoltează nimic, faptul... întrece măsura. Anul trecut au fost aici două întreceri. Una, între responsabilii și grădinarii gospodăriei (care de care să nu facă nimic) și alta între tovarășul Popică Vento, directorul întreprinderii, și tovarășul Blendea, președintele comitetului sindical (care de care să nu-i controleze niciodată pe primii, ce fac). Rezultatul: destinată să aprovizioneze cu legume și zarzavaturi, pe muncitori și cele două cantine ale întreprinderii, această gospodărie anexă a aprovizionat cu... bani, pe producătorii de pe piață, de la care s-au cumpărat astă-vară legumele și zarzavaturile necesare, iar pentru iarna aceasta aprovizionează muncitorii și cantinele cu... speranța că la anul vor avea zarzavaturi. Această gospodărie anexă are și o... anexă: o crescătorie de porci, fără un bun adăpost. La anexa anexei sînt 230 de capete de vietăți, prost adăpostite, iar la gospodăria anexă nu e nici un cap.

Inovație — E ceea ce a realizat Ministerul Industriei Lemnului Hirtiei și Celulozei și Ministerul Agriculturii și Silviculturii. Aceste foruri au realizat o inovație, cu ajutorul căreia izbutesc să nu răsplătească și să nu extindă aplicarea... unei inovații realizate de inginerul M. Colgiu, tehnician-șef, împreună cu mecanicul agricol I. Stoicescu, la Gospodăria agricolă M. I. L. H. C., din comuna Tăndărei, raionul Fetești, regiunea Constanța. Cu o batoză obișnuită, de treierat cereale, căreia i s-au făcut unele amenajări, s-a reușit să se bată porumb știuleți, atît curățați de foi cit și cu foi, precum și știuleți snopi, cu cocheni cu tot, ca și cerealele păioase, toate operațiile cu un mare randament și cu mari avantaje, între care mărirea productivității muncii,

economisire de mașini și unelte, și reducerea prețului de cost. Inovația celor doi tovarăși reduce, cum spuserăm, prețul de cost, iar inovația celor două foruri reduce... la zero inovația de mai sus.

Medic — Om de știință. Spre exemplu, medicul Gh. Oproiu. Dovedește... știința de-a fi în grațiile șefilor. Unul din grațioșii săi șefi este tovarășa Ella Rotaru, secretara sindicatului sanitar regional Stalin. Altul este tovarășul Dr. Emil Dămilă, medicul-șef al regiunii, iar altul tovarășul Negreanu, de la Comitetul Central al Sindicatului Sanitar, din București. Cu știința sa medicală și cu... știința proteoare a grațioșilor, medicul Gică (... cum îi zice tovarășa Ella) a izbutit o interesantă... operație. Element tînăr, trimis la stagiul în circumscripția Hendorf, din raionul Agnita, regiunea Stalin, tovarășul doctor Gh. Oproiu a fost neplăcut impresionat de monotonia vieții rurale în care nu întrezărea, ca divertisment științific, decît eventualii pacienți de la trei gospodării agricole colective și de la două secții de gospodării agricole de stat. Dar nu tu teatru, cafeana, o grațioasă societate cu monden schimb de vizite, etc. Deci, chirurg energetic, a... tăiat pofta celor care îl doreau apostol al medicinei la țară — și a operat o urgență permutare la oraș: medic la o întreprindere.

E drept, în Orașul Stalin, mai sînt 34 de medici de întreprindere, pe cînd în raionul Agnita nici unul din cele patru posturi de medic, aflate vacante, nu avea la ora aceea titular, — dar ce contează aceste empirice amănunte pe lingă faptul că... știința a triumfat (de i-o ține triumful, mult...)

Șurub — Ustensil de oțel, folosit la „asamblarea pieselor componente ale scaunelor de lemn, cuielor și altor produse curbate“. Asemenea șuruburi fabrică întreprinderile tutelate de Ministerul Industriei Metalurgice și al Construcțiilor de Mașini, care le furnizează întreprinderilor tutelate de Ministerul Industriei Lemnului, Hirtiei și Celulozei. Dar le fabrică prost: „n-au virf și n-au filetul ascuțit“, ceea ce dăunează rezistenței scaunelor, cuielor, etc. Întreprinderile care fabrică asemenea șuruburi de proastă calitate sînt următoarele: „Muncitorul Liber“ din Bacău (șuruburi patente de oțel pentru lemn, cu cap exagonal de 8x45), și „Brainer Bella“ din Orașul Stalin (șuruburi de oțel pentru lemn, cu cap lat și semirotond). O soluție ca aceste întreprinderi să fabrice șuruburi bune, ar fi să se stringă... șurubul la direcția respectivă din Ministerul Industriei Metalurgice

„Bibliografie“

La redactarea acestui dicționar enciclopedic au fost consultați următorii autori: Radu Parani și Ion Mocanu, studenți, Iași; C. Stamate; corespondent, Galați; ing. M. Colgiu, Tăndărei-Fetești; Ioan Moși, secretar al Sfatului popular raionul Agnita; ing. Mihai Baldovin din M. I. L. H. C.

Migrena

de ȘTEFAN HORIA

Aplecat peste biroul său, directorul fabricii de încălzăminte „Șevroul” studiază. De cinci zile studiază directorul și mereu îl întrerupe ba telefonul — prin care un glas pițigăiat îi anunță convocarea unei importante ședințe la minister — ba „tehnicul” — care propune o nouă metodă de croire rațională a pielei — ba „financiarul” — cu veșnicile sale probleme de repartizare a fondurilor — ba... dar cine nu-l tulbură pe directorul nostru din profundul său studiu? Pentru că directorul fabricii de încălzăminte „Șevroul” nu este preocupat nici de interese personale, nici de mărunțisuri vrednice de atenția nu știu cărui salariat din administrație. Singur el pricepe mărgea clipei pe care o trăiește întreprinderea ce cu onoare conduce, și însăși conștiința acestui fapt îi dă ghies și-l face ca de cinci zile să nu mai cunoască odihnă.

Fabrica „Șevroul” și-a îndeplinit planul anual. Planul anual nu se îndeplinește în fiecare zi ci... o dată pe an. E un eveniment, deci. Se cere sărbătorit. Dar directorul nostru, care își iubeste întreprinderea din tot sufletul, nici nu conține o sărbătorire ca oricare alta, o sărbătorire care să nu fie la înălțimea evenimentului.

De cum au ieșit cei doi tehnicieni din biroul său, soneria a țîrîit scurt de două ori. Secretara își ridică ochelarii care au alunecat pînă spre virful nasului și oftează adînc. Știe ce are de făcut. Așa a țîrîit soneria, mereu, de la 3 ianuarie încoace, de cînd directorul a anunțat pe un ton solemn:

— Am îndeplinit planul, tovarășii... Cred că veți fi de acord să sărbătorim realizările noastre așa cum se cuvine.

Secretara nici nu mai întrebă ce are de făcut. Îl cheamă pe tovarășul Neacșu, președintele comitetului de întreprindere, și-i arată cu capul spre ușa masivă:

— A țîrîit de două ori, scurt!

— Aha! — și tovarășul Neacșu își scutură o scamă imaginară de pe reverul hainei, apoi apasă pe clanță cu o expresie gravă.

— Tovarășe Neacșu, iată la ce m-am gândit...

— În legătură cu aplicarea metodei Korabelnikova în atelierele de croit? — anticipoază președintele.

Fruntea directorului se încrețește ușor:

— Mmda... M-am gândit și la metoda Korabelnikova... Dar nu de asta vorbeam acum... Mai e timp... Da, timp berechet... Se apropie, însă, sărbătorirea... Trebuie să fie ceva grandios... Vom invita și pe cîțiva dintre tovarășii noștri de la minister... ca să se vadă că la noi, planul anual nu e luat așa... cu ușurință... Ziceam că... cu ocazia asta, să se bată raportul în șase exemplare și să se facă șase coperte de piele de șevro, roșie... Din economii, bineînțeles că din economii, că doar n-o să risipim pielea așa... cu ușurință...

— Să se facă, tovarășe director, să se facă...

— E vorba de obrazul nostru, tovarășe Neacșu...

— Ce mai încoace - încolo, tovarășe director! Are să fie o sărbătorire... pe cînte! Panourile din ateliere le-ați văzut?

Din nou se încrețește fruntea directorului:

— Mmda... Slăbuțe...

— Trei zile au vopsit la ele cîțiva dintre cei mai buni băieți din secția de ștanțat.

— Slăbuțe, tovarășe Neacșu, slăbuțe... E vorba de obrazul nostru. De cîte ori pe an îndeplinim noi planul anual! Eu aș propune scoaterea acestor panouri și refacerea lor integrală... Și cînd aveți nevoie de pictori buni, duceți-vă la secția de croit căpușeala... Cunosc eu cîțiva băieți acolo...

— Îi știu, tovarășe director, îi știu... Poimîine avem niște panouri... ce mai? — să-i facem praf pe tovarășii de la minister... Și copertele acelea de șevro roșu...

Tovarășul director e mulțumit. Poate trece acum la analiza repartiției de materie primă dar... a uitat! Cum de a putut uita? Copertele de piele să aibă marginile ștanțate cu aur... Da, da... Să i-o spună lui Neacșu chiar acum...

Nu mai apasă pe butonul soneriei. Pune mîna pe receptorul telefonului tocmai în

clipa în care aparatul prinde a zbirnii, ca apucat.

— Tovarășe director, președintele sindicatului îmi ia doi dintre cei mai buni oameni tocmai acum, cînd banda e aglomerată! Cică pentru pavoazarea sălii de festivități! Sint în întrecere, tovarășe director, și...

Asta e șeful secției de mașiniști. I-ar recunoaște glasul puțin cam repezit, dintr-o mie. Noroc că e un meșter de frunte.

— Eu am dat dispoziție, tovarășe...

— Rămînem în urmă cu planul, tovarășe director!

— Lasă planul, tovarășe, că abia am intrat în 55! Avem un an întreg înaintea noastră! Vrei să spună tovarășii delegați ai ministerului care vor lua parte la sărbătorirea de poimîine că avem toval în loc de obraz? Ori dumneata îți inchipui că dacă ai îndeplinit planul pe 54, gata, buzna în 55! Să cinstim înfăptuirile de ieri cum se cuvine, tovarășe! Altfel, cum vom putea realiza înfăptuirile de mîine?

Minunat efect are o muștrare administrată pe un ton blajin, părintesc. Tovarășul de la capătul celălalt al firului a înțeles. În receptor s-a auzit „dic”, fără o vorbă. Acum îi poate telefona lui Neacșu inovația cu marginile aurite.

Ușa biroului se întredeschide și ochelarii secretarei se strecoară discret înăuntru.

— Aveți pe cineva?

— Nu.

— Tovarășul Gărulescu întreabă dacă aveți timp!

— Să poștească... Aveam chiar unele lucruri de discutat cu el!

Da. De două zile se tot gîndește să-i împărțască șefului „financiar” planul pe care l-a conceput.

— Tovarășe director, e vorba de investițiile privitoare la mărirea capacității de lucru...

— Da, da, da... Lasă hîrțile aci, tovarășe Gărulescu... Am să le studiez, nici o grijă...

— E urgent, tova...

— Știu, știu, știu... Uite ce vroiam să-ți spun: ce părere ai avea de un banchet, după sărbătorirea planului pe 54?

— Banchet? Dar fondul directorial pe 55...

— Lasă fondul directorial pe 55! Reținem din primele pe care le acordăm cu prilejul sărbătoririi cite o cotă-parte și închinăm cite un pahar în cinstea tovarășilor frunțași! Contribui și eu, din banii mei, personali! Tot cotă-parte! Eh? N-or să fie băieții încîntați?

— Știu eu?

— Cum să nu știu? Iar pentru pregătirea banchetului, un comitet de tovarășe... Sint la secția de rîhuit, citeva fete foarte pricepute... Le scoatem din producție pe ziua de mîine și... Obrazul, tovarășe Gărulescu, se poate? Cit despre investițiile pentru mărirea capacității de lucru a secțiilor, niți o grijă... Timp berechet... Un an întreg înaintea noastră... Eh, ce spui?

— Ar trebui rezolvat cit mai...

— Lasă investițiile momentan, frate! Ce spui de banchet? Să vadă și tovarășii de la minister cum cinstim noi un plan anual! Eh?

A sosit ziua mult visată. Mașinile și-au încetat țîcănitul cu un ceas mai devreme. Muncitorii au fost adunați, prin grija directorului, în sala de festivități minunat pavoazată, cu brad și panouri decorative, cu grafice elocvente și lozinci cam de acest fel: „Anul 54 să ne fie îndemn pentru 55”.

În biroul său, directorul, în mare ținută, așteaptă. Timpul trece, nervozitatea crește. Ora începerii festivității a fost de mult depășită. Musafirul ministerial, invitat cu îndelungi insistențe, se lasă așteptat. Președintele comitetului de întreprindere a sunat de trei ori pînă acum: „Ce facem?”

Brusc, ușa e deschisă de o mîna energică. Fața directorului înflorește într-un zîmbet.

— Bine ați venit, tovarășe delegat!

— Bună ziua, tovarășe director!

— Din partea ministerului, nu?

— Întocmai!

— Poftiți, poftiți, vă rog! În sala de festivități! Un moment, să le telefonez că ați sosit!

— Cui? Și de ce în sala de festivități?

— Pentru sărbătorirea realizării planului pe 54, tovarășe! De șapte zile ne pregătim! Nu pentru asta ați fost poftit la noi?

— Hm! Nu prea! Adică... de fapt, tot pentru asta! Cu planul pe 55, cum stați?

Ciudat! Musafirul s-a așezat, își deschide cu grijă servieta și scoate o hîrtie din ea. O fi mesajul ministerului către conducerea fabricii „Șevroul”.

— Pe 55? Foarte bine! Avem proiecte mari!

— Și realizări?

— Tovarășe... hm... N-a trecut nici o lună de zile... hm... cum să spun... Ne-am pregătit pentru sărbătorirea realizării de ieri... îndemn pentru realizările de mîine...

— Cuvinte frumoase, tovarășe director... Realizări de ieri... realizări de mîine... Să vă spun care sint realizările dv. de azi: planul pe luna în curs încă nu l-ați defalcat... situația prevederilor dv. de investiții încă nu ne-a fost înaintată... nici situația prevederilor de economii și rezerve interne... în plus, douăzeci și cinci din cei două sute de salariați ai dv. au fost folosiți în aceste citeva zile din urmă la tot felul de munci inutile, risipindu-se energie și material într-un mod absurd... Avem o plîngere în acest sens... și o dovadă...

Musafirul scoate din servieta dovada: o copertă uriașă de șevro roșu. Instinctiv, directorul își dă seama că Neacșu n-a ștanțat marginile cu aur.

— Cîte fețe puteați realiza din copertele acestea, tovarășe director?

Dar directorul nu mai aude și nu mai vede nimic.

— Sînteți rugat să vă prezentați mîine la minister pentru discutarea în amănunt a tuturor acestor chestiuni! Bună ziua!

Banchetul s-a desfășurat în absența directorului fabricii de încălzăminte „Șevroul”. Muncitorii au aflat mai tîrziu că directorul a avut migrenă. O cumplită migrenă, provocată de un gînd care i se răsucea, la infinit, în mîinte: „Păi, cum să-și fi dat seama cei de la minister de importanța sărbătoririi noastre, dacă Neacșu în loc să-și vadă de sarcina trasată, s-a gîndit la alte alea?”

MEDALION

Orzul

*Ce splendori sint în natură!
Muntele, pădurea, marea...
El, cu inima la gură,
Nu-și găsește exprimarea
Și injură.*

*E sătul și nu mai cere
Nici vînaș și nici friptură.
Simte-ntr-însul o putere
Inzecită, și injură
De plăcere.*

*Vis, iubire, veselie...
Iată-i sufletul zburînd
Către tîndra sofie
Și zîmbește, injurînd
De bucurie.*

*Azi e-un om „făcut”, în fine,
Și-și mingiea tîmpla sură.
Vezi că-i mulțumit de sine
Și adeseori injură
Că i-e bine.*

2) „Dragii mei! să nu uităm niciodată că semnele scrisului sînt roadele gîndirii noastre, cu multe neazuri și răbdare cucerite de străvechii noștri părinți. Să fim cu ele stăpîni severi, dar și cumînți și omenoși! să nu le cruțăm cînd trebuie anume să ne slujească, dar nici să le punem cu d'a sila la slujbe nepotrivite cu puterea lor — căci în amîndouă cazurile trădăm egal interesul nostru propriu, pîgubind intenției gîndirii noastre“.

(Dintr-o scrisoare a lui Caragiale)

Înarmat cu cele două citate prestigioase de mai sus, pescuitorul de „perle“ n-a izbutit să se convingă deocamdată de inutilitatea ocupației sale; dimpotrivă, — destui purtători de condei din paginile publicațiilor noastre dau deplin temei unei atari indelețniciri, căznindu-se parcă să reducă din „dulceața și frumusețea“ limbii noastre și să pună semnele scrisului „cu d'a sila“ la „slujbe nepotrivite cu puterea lor“. Iată de ce pescuitorul „perlelor“ pare să fie nu numai posibil, ci și necesar, și nu numai necesar ci și lesnicios, el neimplicînd, ca în unele ramuri apropiate ale pescuitorului, nici măcar undița și momeala.

Citim, de pildă, într-un număr recent al „Informației Bucureștiului“, rezultatele unui „raid“, „împotriva celor ce tulbură liniștea cetățenilor“. Aflăm de-aici, între altele, că un șofer a plecat „cu mașina în stare de ebrietate“.

Cam în același „stil“ se exprimă și „Flacăra“ (numărul de Anul Nou) în al său „Interviu vesel“: „Și discuția cu portarul care nu se mai termină!“...

Iată cum neglijența și imprecizia în minuirea limbii, a „semnelor scrisului“, pot da naștere unor adevărate figuri de panopticum, ca „mașina în stare de ebrietate“ sau „portarul care nu se mai termină“, intruchipări în stare — vorba „Informației“ — să tulbure liniștea cetățenilor...

CARE ÎNJURĂ

Semnele de bătrînețe
I se-asează pe figură.
Unde ești tu, tinerețe
Generoasă? Și injură
De tristete.

Arătînd această gamă
Lungă, de simțiri variate,
Dar identic exprimate
Prin injurături de mamă,
Ne gîndim ce-o să mai fie
Ce scandal, ce tevatură
Cînd această poezie
Care nu-i caricatură
Ci mai mult fotografie
Intr-o zi o să-i parvie
Prin „Urzica“ la lectură!
O, sînt sigur că mă-njură
De minie!

MIRCEA PAVELESCU

Pescuitorii de

O modă ciudată face ca, de la o vreme, cuvintele să-și schimbe genul: din masculin în feminin, dar mai ales din feminin în masculin. Poți auzi, astfel, într-o bună zi, pe cutare ospătar care ține cu orice preț să vorbească „distins“ (nu zice, doamne ferește, prăjitură, ci gatul — după franțuzescul *gâteau*), adresîndu-ți-se prețios, din vîrfurile buzelor: — Escalop nu mai avem, vă putem servi un omlet...

Te întrebi de unde pînă unde omlet, cînd toată lumea zice omletă, cînd în dicționar scrie tot omletă, cînd pînă și gustul respectivei preparații culinare pare asociat definitiv cu cuvîntul omletă și nicidecum cu straniu și fandositul omlet?...

Tot așa te minunezi cînd citești reportajele pugilistice din „Sportul Popular“, unde, de pildă, în cronica ultimei reuniuni a anului trecut, tov. G. Mihalache scrie următoarele:

„Fără să intre în raza de bătaie a *directului de stînga* al lui Godeanu — foarte periculos, — St. Bogdan s-a mișcat tot timpul, atacînd prompt cu laterale și croșeuri care și-au atins ținta.“

Ce vrea să zică acest „direct de stînga“? După cit se pare, formula încetățenită este *directa* „de stînga“ sau „de dreapta“, care subînțelege, după toate probabilitățile, cuvîntul *lovitură*, — adică, fără prescurtări: *lovitură directă de stînga*. D-ai-a scrie și tov. Mihalache, în același citat de mai sus: „atacînd prompt cu *laterale* (și nu laterali!), adică, desigur, „cu *lovituri laterale*“!...

Atunci, ce e cu *directul* tovarășului Mihalache? Nu cumva e o simplă transcriere, ca să zicem așa, *directă* din franțuzește, unde subînțelesul *lovitură* (*coup*) e masculin?

Nu de alta, dar dacă mania asta a masculinizării ia proporții, ne putem aștepta să jitem într-o bună zi, în *gazetul* tovarășului Mihalache, cine știe ce informație cu privire la noul *săritur* al lui Söter, la golul marcat de Ozon în colțul de sus al *portului* (portii), etc., etc.

Sau chiar să putem afla că, în finalul dramatic, palpitant, al unui meci, Ciocîltea — în criză de timp! — și-a sacrificat *turul* (n.r. tura) izbutînd astfel să-și facă mat adversarul!... Ceea ce ar fi un veritabil *performanș*!...

Cuvîntul „despre“ face o carieră strălucită în zilele noastre. Se pare că nu e exagerat să spunem că niciodată n-a fost atît de larg și de intens folosit ca acum. Și poate nu e prea îndrăzneț să încercăm a face o legătură între sensurile și funcțiile oarecum didactice ale acestui cuvînt, între direcțiile lui informative și explicative („Despre normele agrominimului“, „Despre literatură“, „Despre schimbul dintre sat și oraș — „Despre electricitate“, „Despre energia atomică“, etc. și marele avînt școlar al poporului, setea de învățatură și informație, marele îndemn către cultură al maselor, fenomene care definesc în mod specific epoca noastră de revoluție culturală. Ca atare, dacă această legătură de sensuri e cît de cît întemeiată, atunci e cazul să ne bucurăm de frecvența extraordinară a lui *despre*. Pe bună dreptate!

Sînt însă și cazuri unde avem, dimpotrivă, motive de întristare și de reproș. Iată, de pildă, în această frază, pe care o reproducem din „România Liberă“ (4 ianuarie):

„Conștiința popoarelor a repurtat primele victorii mari asupra acelor care nu vor să renunțe la visul *despre* o nouă vărsare de sînge“.

Aici, *despre* e pus — vorba lui Caragiale — la o slujbă nepotrivită cu puterea lui. Ca și în alte situații (caracteristică e și tendința unor poeți de a-și intitula poemele „Cîntec despre“... și nu „Cîntecul lui“...), e vorba de un abuz al lui *despre* în dauna unor forme tradiționale, ale graiului, pe care le-a confînșit folclorul și creația marilor scriitori. Spunem: „Cîntecul lui Corbea Haiducul“, „Povestea lui Harap Alb“ și „Povestea unui

om leneș“, și nu: „Cîntecul despre Corbea“ sau „Povestea despre Harap Alb“.

Cît privește *visul* din „România Liberă“, dacă ar fi să adoptăm această formulă, atunci ar trebui să spunem, de pildă „Visul despre o noapte de vară“, în locul titlului atît de armonios al cunoscutei capodopere a lui Shakespeare „Visul unei nopți de vară“.

Firește, sînt și cazuri în care se pot folosi mai multe forme. De pildă: „Povestea unor neglijențe stilistice din „România Liberă“. Sau: „Despre unele greșeli de limbă din „România Liberă“. La alegere!...

Poetul Mihai Dragomir a publicat de curînd sub titlul „Un vestitor al vremurilor noastre“, o amplă evocare a înaintașului său, Neculuță. („România Liberă“ din 25 decembrie 1954). Se pare că această pagină, altminteri caldă și plină de dragoste, a fost scrisă totuși cu oarecare grabă pentru că în ea s-au strecurat cel puțin două ciudățenii.

Astfel, descriind consirea reginei la Ateneu, cu prilejul unui concert la care venise și Neculuță împreună cu cîțiva tovarăși de-ai săi, poetul Dragomir notează: „Două lumi se priveau, față-n față. Trena ei (n.r. — a reginei) se șerpui peste pantofii lor ordinari și dispăru, spre loja regală“. Această formă reflexivă a verbului a șerpui apare aici — după socoteala noastră — pentru prima oară în literatura și limba romînă. E vorba deci de o inovație poetică. E știut, de altfel, că poezii au dreptul — ba chiar și datoria putem zice — de a inova, chiar atunci cînd scriu proză (ca în cazul de față). Cu condiția ca asemenea preocupare, vorba poetului, să nu se devină excesivă.

În ce ne privește, neavînd căderea să discutăm o chestiune atît de gingașă, să ne șerpui pe lingă inovația poetului, către a doua ciudățenie a articolului său. Iată-o: „Camelele erau despărțite de o ușă dublă, din care rămăseseră acum numai *canaturile* înclt *dădea* dintr-o odaie într-alta“. Aici chestiunea e mai simplă. Nu mai e vorba de o inovație, ci după toate semnele de o confuzie și de o lacună.

Lacuna se referă la datele poetului cu privire la cuvîntul *canat* (ușa propriu-zisă, partea mobilă, care se deschide și se închide), iar confuzia de care vorbeam e între această parte mișcătoare a ușii (canatul) și aceea fixă, prinsă în zid, care, după cum se știe se cheamă cadru, pervaz ramă, toc, ușcior. Din această precizare de sensuri, rezultă două consecințe:

a) Cînd poetul afirmă că din ușa dublă rămăseseră numai *canaturile* — adică cele două aripi mișcătoare — înseamnă că *dispăruse* partea fixă, adică *pervazul*, ceea ce ar necesita o explicație oarecare cu privire la modalitatea de susținere a celor două canaturi.

b) Cînd poetul afirmă că deși rămăseseră *canaturile* totuși *dădea* dintr-o odaie într-alta, — aici nu mai e nevoie de nici o explicație, ci de forța musculară a unui campion de box la categoria grea pentru ca, în ciuda *canaturilor*, să dai, într-adevăr, dintr-o odaie într-alta. Nici așa, însă, „traversarea“ nu e fără riscuri: se pot strica ori *canaturile*, ori... campionul de box!... În acest caz, în fața unor astfel de *canaturi*, e mult mai bine să dai ascultare sfatului străvechi: „bate și ți se va deschide! Sfat care se poate aplica, în continuare, (ca să rămînem în pervazul problemei noastre) și în raporturile cu dicționarul: deschide și vei afla! sau: întreabă și ți se va răspunde! Asta e, desigur, cea mai bună ieșire în asemenea cazuri, mai ales cînd ai de-a face cu niște cuvinte atît de rar folosite ca, pervaz, cercevea, canaturi, bucluc etc. și care pe deasupra mai sînt și oroare! — de origine turcească! Tot de origine turcească e și cuvîntul (din fericire, pe cale de dispariție!) care poate fi adresat poetului în cazul de față, pentru toate „inovațiile“ lui: *afetim*.

G. CATĂNUȚA

PRINTRE ARTIȘTII PLASTICI

La Expoziția anuală de stat, printre alte tablouri cu rațe există și unul intitulat „Rățoi sălbatice”.

INTRE RAȚE SĂLBATICE: — Il vezi pe rățoiul ăsta? Nu se mai poate vorbi cu el de când a pozat pentru Expoziția anuală.

Desen de NELL COBAR

PICTORUL CĂTRE MODEL: — Acum pune o basma că trebuie să pictez și o femeie!...

Desen de GH. CHIRIAC

— Or să mă critice iar pentru lipsă de conținut; mai bine să pun cărțile în primul plan...

Desen de A. RIK

CRITICUL: — Situația e complicată: dacă nu reușesc să mă îmbolnăvesc de urgență sau să plec în concediu, m-am ars: va trebui să-mi spun cuvîntul în materie de plastică!

Desen de VAL MUNTEANU

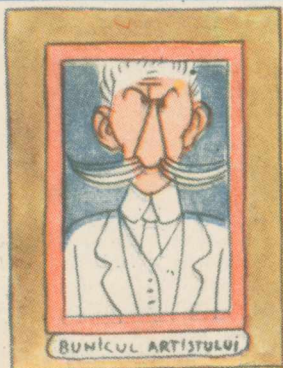
URZICA: — Ia să le ud puțin să reziste mai ușor criticii.

Desen de ADRIAN LUCACI

1948

Desen de BENEDICT GĂNESCU

1949

1950

1951

Correspondența Conjugală

DRAGĂ SÂNDICO,

Am ajuns cu bine acum șase săptămîni aici pe șantier și după cum vezi mă grăbesc să-ți scriu. Sint bine sănătos și încadrat, casier, ceea ce după cum știi mă pricep de minune, însă de aci înainte, așa cum ți-am promis ultima dată, cînd m-a prins cu mișca-n sac, mă las de prostii, mai ales că aici am șefi foarte cumsecade, care după ce m-au încadrat cu zece pe doi. mi-au mai dat șeful-contabil și cu inginerul-șef, care aici sint pîinea și cuțitul, încă vreo opt pe doi, așa că împreună face doisprezece pe unu, ceea ce nici nu știu din ce fond mi le-au dat. Șeful-contabil e foarte drăguț cu mine, și, știindu-mă că sint singur aici și cu familia la tine, m-a invitat să petrec o după-amiază plăcută la el că șade lingă MAT, unde am stat pînă a doua zi dimineața la afumătură, că ne-am dus direct la serviciu. Cum o duce Ionel cu școala și mama ta cu ocările? Tot nu vrea să se împace cu mine? Finul Matei, tot la hotel? Te îmbrățișează, soțul tău cuminte și credincios,
Costică

DRAGĂ COSTICĂ

Bine că a dat dumnezeu că am primit un semn de viață după atîta timp din partea ta, că zicea mămica „poate a dat dumnezeu și l-a călcat vreun tren ca să scapi de el, că numai necazuri și rușine ne-a făcut de cînd v-ați cunoscut împreună“, dar nu-mi place că te-a pus casier că vine cum ai pune capra să păzească varza, și vezi să nu dai iar de bucluc, că m-am săturat să tot spun la vecini că bărbatul meu e în sanatoriu, că te știe toți că ești sănătos ca un taur și bei cit zece, mai ales că ți-ai uitat și cunoștințele de aritmetică, că știu că zece pe doi face odată cinci și cu opt pe doi care face patru. Care cinci și cu patru e nouă și nu doispe pe unu care tot doispe e, și nici nu știu pentru ce mai trebuie împărțit, și zicea mămica „arde-l-ar focu că tot nu se lasă de băutura și de prostii că degeaba că lupu-și schimbă părul dar pe al lui i l-a tuns de trei ori pînă acum și tot nu și-a schimbat năravul și bine că nu știe și ăia de-acolo ce pramatie e bărbat-tu ăsta“, și noroc că ne ține mămica la ea, că altfel eu cu Ionel ajungeam pe drumuri și finul Matei tot portar la hotel dar mie tot drag îmi ești și de aceea mă iscălesc,
Sândica

DRAGĂ SÂNDICO

Mi-a pîrut bine de scrisoarea ta și de blestemele mămichii care-i doresc mersi la fel, dar aici nu e nici un pericol că totul e foarte bine organizat, și pe urmă mai e și protecția lui nea Virgilică, șeful-contabil și tovarășul inginer Valeriu, care ne avem toți trei ca frații. Îmi scrii că nu sint tare la socoteli, cînd știi foarte bine că nu odată am fost chemat tocmai eu să dau socoteală mai ales că nu pricepi că pe doi sau pe trei înseamnă că sint în clasa a doua sau a treia de salarizare că eu acum sint expert în state de salarii, că eu le achit și le semnez cu mîna proprie a primitorului de unde iese și fondul de primă, care acum s-a mai majorat, că le facem în tovarășie. Și apropo de finul Matei să-i spui că-l rog frumos să-ți dea o listă de toți pasagerii care au tras la hotelul lor în ultima lună și numărul buletinului de indentitate notat în dreptul fiecăruia, că am trebuință de ele și că dacă-mi trimite lista îl fac și eu cu o atenție de bocanci care se găsesc aici foarte ieftini la magazie în calitate de materiale de protecție.

Și să n-ai nici o grijă că m-am lăsat complet de Mat, de cînd a descoperit tovarășul inginer Valeriu un chiabur care deține un risling cinstit sustras de la cotă. Săptămîna asta ți mai trimit un costumăș pentru Ionel și un rind de haine noi de al meu, pe care să-l pui în șifonier să nu se șifoneze, că aici tot n-am unde să-l port. Așa că sâr-u-mîna lui mama soacră și să-i dea dumnezeu tot ce-mi dorește mie și eu care te iubesc tot ca un soț credincios ce sint al tău,
Costică

Pese. Vezi nu uita de chestia cu finu Matei!

Costică

DRAGĂ COSTICĂ,

Mai bine o las incurcată cu socotelile alea, că eu tot n-am înțeles nimic cu clasele alea, fiindcă știu cînd ne-am luat te credeam băiat învățat cu cinci clase primare terminate în șase școli diferite la vîrsta de 17 ani, și nu înțeleg ce cauți acum om în toată firea în clasa a doua sau a treia, și finu Matei, că am fost la el, și i-am cerut lista, a zis că nu știe ce te interesează pe tine nume de pasageri, că n-a auzit ca așa articol să aibă căutare la negru, și că el e cinstit, și nu vrea să fie băgat în învîrtelile tale și n-are nevoie de bocancii care însă să-i trimiți două perechi, și 45 să fie, că are piciorul delicat și-l strînge la noduri dacă sint mici, și imediat ce le primește ți trimite lista, și dă complimente la șeful-contabil și mai dă-l dracului de chiabur cu vînul lui și pe tovarășul inginer Valeriu din partea mea, care rîmîn cu dor și amor nevastă-ta,
Sândica

DRAGĂ SÂNDICO,

Mulțumesc lui finu Matei de listă și sper că-i vin bine bocancii și să-mi mai trimită liste de astea în fiecare lună contra alte materiale sau alimente. La întrebarea din scrisoarea lui spune-i că Virgilică are un neam în raionul nostru și nu știe dacă mai trăiește așa că vrea să se consulte cu fiecare listă să vadă dacă nu-l găsește odată pe neamul lui, și cu numărul buletinului ca să-i găsească adresa. Sper că ai primit porcul care vi l-am trimis și mătasea naturală pentru tine și mărgelele pentru mama soacră ca să le poarte sănătoasă pe gît că poate dă dumnezeu și se agață undeva de ele și rămîne așa. Ți-am luat și o broșă de aur paișpe carate pentru tine, dar nu spune la nimeni că lumea e tare invidioasă și nici de alea omiecincisute lei care ți le trimit în fiecare lună. Sint foarte ocupat dragă Sândico așa că ai grijă ce faci cu finu Matei care te sărută bărbatul tău,
Costică

Telegramă:

Finul Matei să cerceteze în fișele hotelului profesiunea numelui Samoilă Potcovăcelu lista a patra expedită contra pereche purcei lapte stop răspunde urgent telegrafic Costică.

Telegramă:

Cercetat finul Matei profesiunea Samoilă Potcovăcelu București zice revizor contabil Ministerul Construcțiilor Sândica.

DRAGĂ SÂNDICO,

Să fie al dracului finu Matei cu listele lui cu tot că trebuia să se uite și să se gîndească ce nume îmi trimite că degeaba făcea pe prostul, că știa șmecherul că numele și buletinul oamenilor îmi trebuie ca să-i trec pe statele de salarii că lucrează pe șantier, și să-i iscălesc cu propria mea mîna ca să putem încasa lefurile eu cu Virgilică și cu tovarășul inginer Valeriu. Că dacă știam cine e nu-l mai puneam și pe banditul ăsta de Potcovăcelu pe stat, care a venit în control să ne potcovească pe toți și care, cînd a răsfoit statele odată se zgîțește și întreabă cine e Samoilă Potcovăcelu de pe stat și să-i facem și lui cunoștință cu el că scrie și numărul buletinului care era la fel cu al lui și a prins șmecheria și s-a apucat să cerceteze nume cu nume și din 352 de muncitori ciți erau pe stat n-a găsit pe șantier decît 213. Că eu i-am spus lui Virgilică să mai dăm unul afară că numărul trei sprezece e cu ghinion, și n-a vrut să mă asculte dar acum degeaba că e prea tîrziu că s-a descoperit toată panorama și ne-a făcut proces-verbal de delapidare de banul statului și eu probabil o să plec curînd așa că tu spune la vecini că am avut iar o criză și o să trebuiesc să mă internez din nou în sanatoriu. Așa că nu fii îngrijată de absența mea că eu tot numai pe tine te iubesc și-ți jur să rîmîn tot bărbățul tău iubit și scump,
Costică

Pese. Ai grijă d-avocat.

Costică

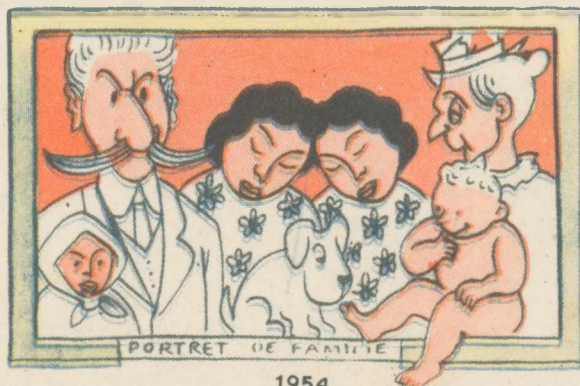
p. conf. MARTIN DAWER

1952

1953

1954

PICTORUL: — Ei, acum nu se mai poate spune că n-am făcut progres. Am trecut doar le compoziție!

DULLES: — Nu uita, Miss, să-mi pui pe birou materialul documentar pentru un discurs despre caracterul pacific al uniunii vest-europene.
SECRETARA: — V-am procurat niște discursuri din 1936 ale lui Hitler.

Desen de V. TIMOC

Mr. John Foster Dulles IN CAUTAREA

La bursa din Wall Street, prestigiul se bucură de mare căutare, magnații finanței simțind oarecum că pretenția lor la dominația lumii nu se poate întemeia exclusiv pe cursul acțiunilor producătoare de supradividende și pe cursa înarmărilor, ci se cere justificată și într-altfel. Dar oricât le-a fost strădania de mare ca să-l vadă cotat cât mai sus, prestigiul venea mereu de-a dura. Toți voiajorii politici, economici, administrativi — miniștri, senatori, bancheri, deputați, gazetari, înalți funcționari — plecați să inspecteze posesiunile americane din afara Statelor Unite și pe vătafii lor poreclii președinți de republică sau șefi de guvern — la înapoierea din lungile lor călătorii se vaită de și-e mai mare mila: „Ni se duce prestigiul de ripă“.

S-a tinguit astfel Richard Bissel, director-adjunct al faimosului „Oficiu de securitate mutuală“, că în ochii opiniei publice mondiale prestigiul Americii este complet prăpădit. Importantul lider republican Thomas Dewey, după o lungă călătorie, s-a văzut și el nevoit să constate dezastrul. Tot atât de importantul lider democrat John Kennedy a recunoscut de asemenea că „prestigiul internațional al S.U.A. atît de strălucit după războiul antihitlerist, a pierit“. Iar un alt Kennedy (Joseph), fost ambasador al S.U.A. la Londra, după ce a semnalat proporțiile catastrofale în care crește pretutindeni antiamericanismul, a conchis: „Tabloul este tragic, într-atîta de tragic, încît trebuie neapărat să ne-ntrebăm „de ce?“

Ei, la întrebarea asta răspunsuri sînt multe și la îndemîna oricui. Numai că purtătorilor de cuvînt și de condei ai Wall Street-ului nu le dă mina să le pomenească. Astfel că ori se prefac a nu le cunoaște, ori aruncă vina în spinarea „infamei“ propagande comuniste. Se ivește, totuși, cînd și cînd, o sinceră și întemeiată mărturisire. A pus astfel degetul pe rană însuși Mr. John Foster Dulles. Și-a vărsat, ca și ceilalți plîngăreți, focul: „Sîntem pe cale de a ne pierde prestigiul în lume. În număr tot mai mare își întorc oamenii fața de la noi...“ Dar a răspuns și la întrebarea „de ce?“... „Pentru că politica noastră este prea militaristă, pentru că vastele și extravagantele noastre planuri de război înspăimîntă omenirea“.

Toate astea le scria însă Mr. Dulles mai de mult. Prețis, la 26 iunie 1952, într-un articol apărut în revista *Life*. Și le scria pentru că se afla în toiul campaniei electorale care a dus la intrarea generalului Eisenhower la Casa Albă, precum și la instalarea omului de afaceri Dulles la Departamentul de Stat.

Se va fi găsit atunci un număr de americani îndestul de naivi ca să creadă că noul secretar, care se arătase atît de alarmat de halul leșinatului prestigiu, va căuta și descoperi un leac suveran care să-l readucă cît de cît la viață. Cînd colo, ce să vezi?... Autorul articolului din *Life*, Mr. Dulles, se dovedise, într-adevăr, a fi un foarte priceput diagnostician. Indicase cu o remarcabilă precizie simptomele bolii și pusese degetul exact pe rană. Dar secretarul de stat Dulles s-a arătat în schimb a fi un foarte prost practician. I-a prescris pacientului un tratament homeopatic, s-a pornit, adică, să salveze prestigiul cu militarism, planuri extravagante de război, poziții de forță, blocuri

IN LUMINA FAPTELOR

De la Nairobi, capitala coloniei africane Kenya, pînă la Londra, calea este tare lungă. De aceea ziarele din Nairobi parvin în metropola Marii Britanii cu mare întîrziere. Așa se face că numai de curînd s-a aflat despre următoarea catastrofală pășanie a nobilelor doamne ale colonialiștilor din Nairobi:

„Numeroase ladies din cartierul elegant al capitalei s-au văzut nevoite să-și gătească singure dîneul de Crăciun, deoarece întregul personal casnic, inclusiv bucătarii, a fost ridicat de poliție“

Imediat după această știre mai venea una:

„Un comunicat oficial anunță că în ultimele 24 de ore au fost ucși încă 15 teroriști“.

Prima știre a dat loc la indignate comentarii în presa engleză din Londra. Dar a doua a fost înregistrată pur și simplu ca un neînsemnat fapt divers.

Mr. Arch Hindman, secretarul Comisiei pentru atle-

tism a statului Indiana, S.U.A., a hotărît ca boxerii și luptătorii să nu poată urca pe ring, pînă nu depun jurămintul că nu sînt comuniști.

Înceaptă măsură! În felul acesta, numai nasurile maccartiste vor avea dreptul de a-și vărsa singele pe altarul sportului american.

Pentru ca să stimuleze zelul recruților pentru exercițiile de ochire cu pușca, un căpitan din Geneva a inventat o genială și originală metodă. A botezat țintele cu numiri de „dușmani“ și comandă „Trageți în chinez!“ „Trageți în cehoslovaci“, etc.

Zelul soldaților însă, în loc de a urca, a coborît mai jos chiar decît inteligența ofițerului.

Iar autoritățile elvețiene, foarte zeloase, precum se știe, de proverbiale lor neutralitate, s-au grăbit să... nu ia nici o măsură împotriva acestui campion al ațîțărilor la război atlantici.

Desen de N. JURĂSCU

PRESTIGIULUI PIERDUT

agresive, etc., adică tocmai cu otrava care îi provocase leșinul.

Hotărârea de a recurge la asemenea eroice operații l-a pus pe Mr. Dulles în fața a două semne de întrebare:

- 1) Unde să le înceapă?
- 2) Cu ajutorul cui?

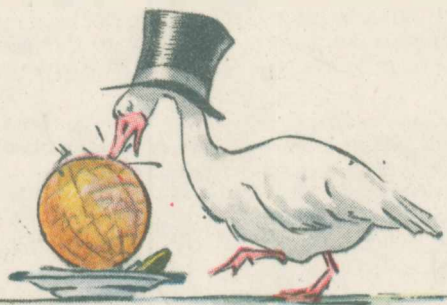
Răspunsul la prima întrebare veni de la sine. Lovitura care turtise complet prestigiul Statelor Unite fusese pierderea războiului din Coreea. Deci, prin partea locului trebuia începută și operația.

Cu ajutorul cui?... Amintindu-și de faimoasa ispravă a găștelor din Capitoliu, care au salvat prestigiul anticei Rome, Mr. Dulles s-a întrebat de ce n-ar salva prestigiul modernului Washington cu un cîrd de găscani. Cu atît mai mult, cu cît Washingtonul posedă și el un Capitoliu, iar găscani are destui la îndemină.

Primul gînd îi zbură, firește, la vechiul și bunul aliat și prieten Cian-Kai-și. Că doar ce-i lipsea găscanului ăstuia ca să cucerească China Populară cît ai bate din palme și să ridice astfel prestigiul american la culmi amănitoare! Soldați prinși cu arcanul avea berechet. Cu arme americane de toate tipurile — de la țarabină, tun, tanc, avion, la bombe cu materiale dezagregabile, plus o impozantă marină de război — era de mult înzestrat de Pentagon. Îi lipsea doar o lecură de curaj.

A încălecat, deci, Mr. Dulles pe un avion și s-a repezit la Taipe ca să-i insuflă necesara doză, așa cum, în ajunul lui 25 iunie 1950, îi injectase la Seul o masivă doză de voinicie unui alt găscan, lui Li Sin Man, spre a-l hotări să sară peste paralela 38.

Efectivul porției administrate erzațului mussolinian din Taiwan fu fulgerător. Ca un automat ruginit, brusc repus în mișcare prin întoarcerea mecanismului din burtă, Cian-Kai-și a declanșat instantaneu atacul asupra insulei Quemoy. Totodată, îmbătăta de proaspătul ei curaj,

„aluna americană“ (cum i se spune în intimitate micuțului bărbat de stat la propriu și la figurat) s-a apucat să pronunțe cuvinte istorice: „Ofensiva nu va slăbi pînă ce dușmanul nu va fi complet strivit“. N-a trecut însă mult și ofensiva a slăbit, iar strivit a ieșit tot bietul prestigiu american.

Constatînd că „glorioasa ofensivă“ și caraghioasa pălăvrăgeală a „eroului“ de la Quemoy i-a făcut și mai de ris și de ocară prestigiul, Mr. Dulles a încălecat iar pe avion și s-a dus la Manilla, unde, împreună cu găscanul Magsaysay, președintele Filipinelor, și cu alți cîțiva găscani din Sud-Estul asiatic, a semnat și sigilat un tratat, botezat *Seato*, la care, cu chiu cu vai, a înhămat apoi și pe găscanii de rasă europeană, Eden și Mendès-France.

Îmbogățit astfel cu proaspete orătănii vociferante, corul de găscani a devenit mai zgomotos, iar cîntăreții s-au legat cu jurămint, pe tot ce au mai sfînt (dolarii Wall Street-ului) că vor distruge cu gîgițul lor asurzitor, toate meterezele Chinei Populare, asemenea trîmbițașilor despre care biblia povestește că numai prin tîria suflatului lor în instrumente au dărîmat zidurile Ierihonului.

Simțea însă Mr. Dulles că-i mai lipsea parcă un muzicant deoarece cacofonia găscănească trebuia să-și producă efectul dorit. A încălecat, deci, din nou pe avion și a descălecat la Tokio, unde, cu primul ministru japonez Yoshida, a combinat un nou tratat, botezat, acesta, *Neato*. Dar pînă să apuce tratatul a fi pus la punct de Mr. Dulles, a fost pus la punct Yoshida de parlamentul japonez, cu un vot de blam care l-a răsturnat imediat. Iar noul președinte al guvernului, Ichiro Hatoyama, a declarat că Japonia trebuie să ia inițiativa și să propună Republicii Populare Chineze — ce grozăvie! — normalizarea relațiilor chino-japoneze.

Și iată că o altă grozăvie lovește în plin prestigiul internațional al S.U.A. După eliberarea Vietnamului de Nord, Vietnamul de Sud se află în plină luptă pentru libertate. De ocupația franceză a fost scăpat de către americani, care au luat locul francezilor sau, cum spune mai pe ocolite *U. S. News and World Report*, „Statele Unite preiau de la francezi principala răspundere pentru politica din Indochina“. Dar poporul îi iubeste și pe unii și pe alții la fel, și-i va trimite împreună la plimbare. De aceea și scrie cunoscutul gazetar yankeu Joseph Alsop, înapoiat dintr-un turneu la fața locului: „Dacă nu vrem să ne pierdem fața trebuie să întocmim un bilanț realist al forțelor adversarului“. Or un bilanț realist arată că forțele adversarului sînt imense. După aprecierea celor mai competenți comentatori, la alegerile care urmează să aibă loc în 1956, candidații forțelor populare vietnameze vor obține 95% din voturi, iar sorții de izbîndă ai favoriților Wall Street-ului, sînt de circa 5%.

Intr-un număr recent al revistei *Times* se afirmă că „Mr. Dulles nu prea e dispus să angajeze prestigiul american în Vietnamul de Sud“. Asta-i bună! Cum ar putea angaja Mr. Dulles în Vietnamul de Sud un prestigiu pierdut, și care pierdut va rămîne, oricîte ocoluri cu avionul în jurul lumii ar mai face ca să-l găsească.

M. EDEL

Desen de H. IERU

New York Times

DECES

Cetățean din Chicago mort de moarte naturală

Chicago Tribune

DISPARIȚIE

— E ora zece și tata nu a venit încă. Să telefonăm la birou sau la morgă?

Telegraph

SPECTACOL

— Ce, amendă? Doar nu l-am bătut eu!
— Păi cine spune. E taxă de spectacol!

WALL STREET JOURNAL

FAPT DIVERS

Instantaneu dintr-o frizerie din Chicago.

H. IERU

Desen de I. DORU

Balada unor Ghete

de C. OTTESCU

Nu sună titlul tocmai bine și multă lume o să creadă
Că ghetele nu prea concordă cu genul epic de „baladă”
Cu genul liric, treacă-meargă, s-ar mai putea susține poate
Căci gheata ia din cel ce-o poartă un dram de personalitate.

O gheată! Ce-i de fapt o gheată? O entitate tăbăcită,
Scobită, strinsă în șireturi și pe la virfuri îndoită,
Dar care seara, lingă ușă la fel ca masca mortuară
Păstrează încă-nfășișarea piciorului ieșit afară.

O gheată care are ghetre cu nasturi, e de pensionar
O cizmă neagră și cu ținte, precis i-a unui militar,
Și ce denotă o pereche de ghetre sau pantofi de lac?
Că posesorul e fetiță, sau c-a purtat aseară frac!

În liric deci, o simplă gheată dă loc la analize multe
(Mai problematic este cine ar fi dispus să te asculte)
În epic însă, dintr-o gheată, cu toc și ștaif așa cum este
E greu să scoți de-odată-n vorbe desfășurare de poveste.

Și totuși... epicul cu ghetre se mai ivește câteodată
Dar nu sub formă fantezistă, ci de poveste-adevărată.
De pildă Cooperativa „Cizmarii progresiști” îmi pare
Ne dă prilejul, — cimpul epic — să desfășori o întâmplare.

Cînd spun o cooperativă de fapt exagerez puțin
Căci povestirea ia viață doar într-un singur magazin
Al cooperativei astea, de pe Lipskani de nu mă-nșel.
În fața cooperativei se-oprește-un om și lingă el

Sînt două fete, sau mai bine — s-avem din partea lor iertare —
Fetițe (asta fiindcă n-are mai mult de șapte ani cea mare)
Și omul cercetează bine vitrina, ca orice părinte
Venit să cumpere de-acolo copiilor încălțăminte!...

Intii o mică lămurire: fetițele, săptămînal,
Sînt la cămin fiind interne... și simbăta — e natural —
Vin cei de-acasă să le scoată, ca să le-ducă iarăși luni
Dar nici nu se-implinise bine parcursu-ntreg al unei luni

De cînd ghetușele-zu fost luate, că cei de-acasă cînd sosesc
Să ia-ntr-o simbăta copiii închipuiți-vă: găsesc
Încălțăminte praf făcută: cu fața și cu talpa roasă
Și descusută, scorojită...

Poftim de mergi așa acasă!

Vă-ntreb: nu-i epică balada? mai mult: e chiar dramatică
Atunci cînd calculezi bugetul cu suma sistematică
Pe care trebuie, la lună, s-o scoți mereu din buzunare
Ca, vorba ceea, chiar la propriu: s-o calci într-una în picioare.

Pe scurt v-am demonstrat: o gheată nu-i numai subiect pur liric,
E epic cînd îl spui, dramatic cînd îl plătești, și e satiric
Cînd faci dintr-însul o baladă! Dar să vedem o să-ntelegă
Greșeala cooperatiștii și-n plus mă-ntreb: o să și-o dregă
Că dacă nu, nu-i oare cazul — au UCECOMUL ce ne spune? —
Să se adopte-n consecință cu ei măsuri, să zic... mai bune?

INTERVIU PE O CHESTIE DE CULTURĂ

Mă aflam la Gospodăria agricolă de stat „Iosif Clisici” din comuna Stăncuța, raionul Călmățui. Trec prin dreptul sălii de festivități și văd un tovarăș, în salopetă, rezemat de canatul ușii.

— Mata ești cu munca culturală a gospodăriei?

— Dar de ce vă interesează?

— Mă interesează tot ceea ce e în legătură cu cultura!

— A, păi cultura e specialitatea tovarășului director al nostru! Cultura orezului, a grîului, porumbului, meiului...

— Nu, nu la asta mă refeream! Ci la activitatea de culturalizare a salariaților din...

— Știu, știu, știu! Avem o sală de festivități, ca puține altele! Iat-o!

— Și înăuntrul sălii?

— Cinci vagoane de mei! Nici o grijă! Tovarășul director a dispus aplicarea a două lacăte masive la ușă, ca să nu se calce cultura în picioare!

— Ce părere au salariații gospodăriei despre această nobilă inițiativă?

— Unii au spus că nu se cuvine să trans-

formăm un depozit de cultură într-un depozit de mei!

— Aveți vreo măsură în perspectivă?

— Bine-nțeles! După uscare, scoatem meiul...

— ...și readuceți sala de festivități la ținuta unui adevărat depozit de...

— ...porumb! Tovarășul inginer-șef a venit în această pricină cu o propunere de-a dreptul revoluționară: după ce punem lacătele la ușă, aducem salariații doi câte doi și le dăm lecții de agrotehnie... prin fereastră! Rădicăm nivelul maselor și le îmbogățim cunoștințele!

— Și mitingurile, consfăturile, șezătorile, repetițiile de cor și dansuri, unde se țin?

— În bățatură, în fața ferestrelor comitetului de întreprindere!

— E un loc potrivit?

— Cînd nu plouă, te mîngîie arșița! Altfel, merge!

— Și cînd plouă?

— Tovarășul inginer-șef dă lecții aplicate de meteorologie! Culturalizare, tovarășe!

— Dar de ce în fața ferestrelor comitetu-

lui de întreprindere?

— Pentru că în dosul ferestrelor se află aparatul de radio al întreprinderii!

— Atunci, de ce nu intră salariații în odaie, să asculte, ca oamenii, la adăpost?

— Se poate, tovarășe? Păi, ca să ajungi la aparatul de radio treci printr-o cameră, care

cameră dă în sediul organizației de partid, de unde ajungi în sala comitetului de întreprindere, prin care... păi, se poate?

Hirtii, secrete, socoteli... N-are voie oricine să ajungă la aparatul de radio!

— Bine, dar cultura? Cultura!

— Avem cultură întinse, tovarășe, ce te alarmezi? Are directorul grijă de toate!

— Culturi întinse, asta e foarte bine, dar...

— Și o să le mai întindem!

— Bine, dar povestea asta cu „culturalizarea prin fereastră”, e-it o s-o mai întindeți?

De ce nu cereți tovarășului director să scoată cel puțin aparatul de radio dîndărătul celor șapte uși ferecate?

— Vai de mine, asta niciodată! Te pomeniți că dă dispoziție să-l scoată de acolo și să-l ducă... acasă!

VALERIU CORNEA

Vinilin

de VIRGIL PUICEA

Inginerul Stamate e un om corect și ordonat în toate acțiunile sale. Chiar atitudinea cu care ascultă ceea ce spune acum directorul este corectă și ordonată.

— Așa că, tovarăși, cred că ar fi bine să începem producerea de obiecte din vinilin. În felul acesta vom economisi o materie primă așa de scumpă cum e pielea și în același timp vom mări cantitatea de bunuri produse, micșorând prețul de cost, spuse directorul.

Corect și ordonat, inginerul Stamate a ridicat două degete. Și a început să vorbească, la fel de corect și ordonat:

— Stimăți tovarăși. Întreprinderea noastră și-a câștigat încrederea publicului prin faptul că a livrat întotdeauna mărfuri de bună calitate, și, mai ales, trainice. Am ajuns la acest rezultat datorită faptului că am utilizat un material de primă calitate — pielea — a cărei caracteristică principală e re-zis-ten-ța!

Oricât de bine ai lucra, dacă materialul pe care-l întrebuințezi e de proastă calitate, obiectul produs va fi de proastă calitate. Așa că, tovarăși, în numele prestigiului de care se bucură întreprinderea noastră, sint de părere să răspundem negativ propunerii ministerului, pe care tocmai ne-a transmis-o tovarășul director.

În colțul lui, Nițescu de la planificare trase un cot colegului său Pascu.

— Nu ți-am spus eu, bătrine? Stamate asta se crede șmecher, dar dacă îl perii puțin, faci din el ce vrei.

— Ce să-ți zic, nene, l-ai lucrat, pe cinste!

— Păi, nici nu-ți dai tu seama, măi Pascule, ce bătaie de cap era pe noi, dacă se introducea drăcia asta de vinilin. Să te apuci să recalculezi toate normele, să le corijezi, să le urmărești, să le îmbunătățești... înnebunești.

— Ba mai vine unu' cu metode noi!

— Exact! Vine vreunul cu metode noi, și-ți dă norma peste cap. Și apucă-te și recalculează-o și rerecalculează-o, de-ți vine să-ți iei lumea în cap! Grea muncă și la noi la norme!

— Adică, Nițescule, ar fi grea dacă s-ar pune în lucru vinilinelul ăsta. Că acum, slavă domnului, nu prea avem cu ce să ne spetim, că totul merge fix.

— Păi, eu ce-ți spun, bătrine? De ce l-am prelucrat eu pe Stamate? De ce m-am ținut o zi întreagă de capul lui?

— Nu era mai simplu să te ridicii tu și să spui în ședință, ce-a spus el?

— Fraier ești măi, Pascule! Păi, dacă spuneam eu, credea cineva? Se prindeau toți, că nu știu cum dracu s-a făcut de ne-a mers vestea nouă ăstora de la norme, că am fi chiulangii.

— Gura lumii, Nițescule! Gura lumii și invidia colegilor, că ne văd deștepti.

În acest timp în ședință erau discuții furtunoase. Lumea se împărțise în două tabere: filoviniliniști și viniliniști-fobi, fiecare cu argumentele și părerea ei. În cele din urmă se ridică directorul.

— Tovarăși, deoarece nu avem o bază de discuții, propun să închidem ședința și să-l rugăm pe tovarășul Stamate să pregătească pentru poimîine un referat documentat în care să arate toate motivele pentru care se opune producției obiectelor de vinilin.

* * *

La ieșire, Stamate s-a întâlnit „ca din întâmplare” cu Nițescu și Pascu.

— Bravo, tovarășe inginer, l-a felicitat Nițescu. Îmi place că ați pus problema tare!

— Nu e cazul...

— Nu, nu, așa-i cum spun eu. Și numai eu singur vă înțeleg, fiindcă și pe mine mă doare inima cum vă doare și pe dumneavoastră pentru binele întreprinderii.

— E drept că m-am legat oarecum de ea...

— Tocmai, tocmai! Și v-ar durea și pe dumneavoastră cum m-ar durea și pe mine să pă-

tea ajunge și noi în situația asta! De asta vă rog să faceți un referat tare!

— Îl fac. Ncapărat îl fac. Doar e în joc prestigiul întreprinderii. Mă documentez puțin, și-l fac.

— A... da... asta... ce voiam să vă propun. Vă aduc eu toată documentația necesară, copii după procesele-verbale de la magazinele care au respins marfa, copii după analize de laborator, copii după rapoartele maiștrilor de la „Steaua”, care nu mai vor să-l mai utilizeze, și, dacă vreți, și declarații de-ale cetățenilor păgubași.

— Mulțumesc, Nițescule. Mi-ai face un mare serviciu, dacă mi-ai putea aduce toate astea pînă miine după masă.

— Mai e vorbă? Precis le aduc. Doar e vorba de prestigiul întreprinderii noastre!

După plecarea lui Stamate, Pascu l-a întrebat îngrijorat:

— Ești nebun, mă? Cine o să-ți dea toate chestiile astea?

— Cine să mi le dea? Nimeni. Le producem noi!

— Noi? De unde? Cum?

— Simplu. Copie după proces-verbal numărul... din... și înșiri tot ce trebuie. Pe urmă îi arzi un „Conform cu originalul” și „Contabil — șef, indescifrabil”.

— Bine, dar dacă se controlează?

Ilustrație de E. ARNO

țim ca cei de la „Steaua” căroră magazinele de desfacere le refuză obiectele făcute din vinilin!

— Le refuză?

— Păi, cum să nu le refuze, dacă nu le cumpără nimeni! Să dai bani pe o servietă dintr-asta ca să pățești ca vărumeu?

— Ce-a pățit?

— L-a pus dracu de a umplut-o prea tare cu cărți, și cînd a vrut s-o închidă, a plesnit în bucăți.

— Poate cusăturile...

— Ce cusături, dom'le? A plesnit vinilinelul ăla drept pe mijloc, numai fiindcă a apăsas mai tare.

— Mda! N-are rezistență, asta e!

— Extraordinar, cum compromit niște oameni nepricepuți prestigiul întreprinderii lor.

— Tocmai. Mă îngrozesc cînd mă gîndesc la faptul că am pu-

— Aș! Stamate e om cu greutate. Dacă o spune el, nu mai controlează nimeni!...

* * *

Două zile mai tirziu, cînd să plece de acasă, inginerul Stamate constată lipsa servietei sale.

— Aia de piele am dat-o la cizmar s-o coasă, dar ți-o dau pe aia nouă!

— Care aia nouă?

— Am cumpărat ieri una de vinilin!

— Cum? Ei las' că vorbim noi cînd mă întorc acasă. Acuma dă-mi-o și pe aia.

Și inginerul Stamate a scos cu grijă tot ce era de prisos în dosarul cu referate, ca să fie cît mai subțire. Ba, vîzînd că cerul e noros, l-a învelit într-o mușama impermeabilă. După ce a încuiat servietă cu cheia, a

luat-o școlărește sub braț, ca să fie cît mai puțin zdruncinată, și a alergat într-un suflet la serviciu.

Lumea adunată în cabinetul directorului. A dat fuga în birou să-și lase paltonul și servietă. Dar cînd s-o deschidă, ia cheia de unde nu-i. A încercat să scoată niturile cataramii. Dar niturile erau bine prinse. Atunci s-a hotărît să rupă binișor vinilinelul în jurul cataramelot. Era o stricăciune ușor de reparat. Dar vinilinelul n-a vrut să cedeze, nici luat cu binișorul, nici bruscat.

— Vă cheamă tovarășul director la ședință, a anunțat omul de serviciu.

Atunci s-a hotărît să treacă la metode forte! Un cuțit... Cine are un cuțit? Nu s-a găsit decît coupe-papierul dactilografei. A ridicat mina înarmată într-un gest ucigaș și a izbit. S-a auzit un zgomot sec!... Se rupse coupe-papierul!

— Tovarășul director întrebă cît mai trebuie să aștepte? spuse omul de serviciu intrînd.

Cînd directorul a venit personal a treia oară, a văzut pe birou o grămăjoară de țîndări, care odată fuseră o linie, un tampon de marmură, o scrumieră de cristal, o călimară de marmură, un perforator și o mașină de capsat. Alături de ele, servietă închisă, nepăsătoare, ca însuși sfînxul. Ingerul Stamate, cu cravata sucită, cu gulerul strîmb, cu haina mototolită și udă, cu părul vilvoi, rotea prin cameră ochii injectați. O clipă privirile i-s-au oprit asupra mașinii de scris, pe care dactilografa, speriată, a acoperit-o cu miinile într-un gest de groază și dragoste protectoare.

— Tovarășe inginer, e gata referatul?

Ingerul tresări, revenindu-și din amețală.

— Referatul? Tovarășe director, să vedeți... Adică da... referatul!

Cu un gest brusc luă cele două jumătăți ale coupe-papierului și le întinse directorului.

— Iată, tovarășe director! Referatul.

Apoi îi întinse servietă.

— Și asta-i contrareferatul! Directorul făcu ochii mari.

— Nu înțeleg!

— Încercați dumneavoastră să faceți bucățele această servietă și o să pricepeți! Eu am încercat.

Directorul zîmbi:

— Și? Ai reușit?

Stamate este incurcat.

— Păi... nu vedeți coupe-papierul?

— Atunci, tovarășe inginer, care-i părerea dumitale?

— Părerea mea este că pielea poate fi înlocuită cu succes de acest minunat vinilin! Și...

— Și?

— Cred că ar mai fi ceva de înlocuit în întreprinderea noastră, tovarășe director... dar în direcția asta o să facem un referat special.

Dragă Urzico,

DRAGĂ URZICO,

Am fost deunăzi la teatrul de stat din Constanța și am văzut cunoscuta piesă „Vinoși fără vină”. M-a impresionat până la lacrimi. E o dramă puternică. Așa cel puțin credeam eu și ceilalți spectatori, urmărind desfășurarea conflictului. M-am înșelat însă. Am lăcrimat de pomană, pentru că citind programul teatrului am constatat că drama nu e de fapt dramă așa cum se desprinde din conținutul acțiunii, ci o comedie, așa cum scrie negru pe alb în program.

Presupun că nu există decît o singură posibilitate: direcția sus-amintitului teatru n-a văzut piesa și a tras la sorți: „dramă” sau „comedie”.

Și a scos din căciulă „comedie”.

E de dorit ca cei care se simt cu... comedia pe căciulă să refacă de urgență programul deoarece nu e admisibil ca unei piese de valoare universală să i se schimbe genul.

M. Scafar
Constanța

URZICO,

Neașos Gheorghe, președintele Sfatului popular comunal Cincu, raionul Agnita, este un om care știe ce vrea. Nu-l poți duce cu vorba. Dacă vrea, de pildă, țuică, țuică trebuie să-i dai! Dacă vrea rachiu, rachiu îi dai. Așa cum și-am spus mai sus: știe omul ce vrea. Dar ce-i al lui, e al lui: nu lucrează sectar. Îl are totdeauna alături pe secretarul sfatului, Sôcs Iosif.

Ce e drept, cu chefurile sînt la zi, ori poate chiar în avans. În schimb celelalte probleme...

Căminul cultural n-are nici o activitate, nici o fereastră și nici o ușă. Are în schimb gunoi cît vrei. În sala de gimnastică, singurul care activează este vîntul, care intră prin fosta ușă, și iese prin fostele ferestre.

Mai toate podurile din comună sînt stricate, bineînțeles nu din cauza președintelui și a secretarului. Dar nici nu s-au apucat să le repare. Și cîte altele...

Ce facem, Urzico, mai întîi? Repărăm căminul, reparăm sala sau podurile? Ori e nevoie să reparăm mai întîi pe președinte și pe secretar?

Gh. Mosor
Orașul Stalin
Str. Gh. Barițiu 26

URZICUȚO,

Tovarășul Zglăvuță Profir, șeful „Stuc C. F.” Prisaca Dornei-Cîmpulung, este un om tare gospodar. Așa, spre exemplu, îi place omului să aibă un porc pe lângă casă. Dar cum pe lângă Prisaca Dornei, nu a găsit porci pe placul dumnealui, s-a gândit să plece să caute departe. Și a plecat. A plecat cu turismul stațiunii. Cum însă, chiar cînd ești șef, nu poți pleca cu automobilul, care nu-i al tău, după porc, a intrat omul în legalitate. Adică, a spus că pleacă în inspecție la un șantier din regiunea Bucu-

rești. Cum însă, cînd pleci în interes de serviciu nu poți pleca fără forme, a intrat din nou omul în legalitate. Și a intrat și în bani de deplasare, că doar nu pleci pe teren cu banii tăi, nu? Pleci legal, cu banii statului. A luat deci și banii, a plecat, a luat un porc de 150 kg, l-a așezat frumos în turism, și a călătorit porcul pe arcuri pînă la București, unde tovarășul Zglăvuță își are familia.

Ce zici, Urzică? Nu crezi că merită tovarășul Zglăvuță o altfel de deplasare?

Un muncitor de la „STUC”
Prisaca Dornei

DRAGĂ URZICO,

Dacă nu găsești într-o zi pe nimeni la Sfatul popular al comunei Aref din raionul Curtea de Argeș, să știi: înseamnă că au sosit în ziua aceea, la secția M. A. T. a cooperativei, băuturi, și întreg sfatul... la fața locului.

Dar să nu crezi cumva că, din această pricină, în ziua aceea, sfatul nu mai funcționează... Funcționează... la cooperativă!

La o masă, președintele Constantin Oaie iscălește hîrtii și rezolvă niște negru virtos, la altă masă secretarul Mircea Blejan.. adică el, nul (el nu mai funcționează! tocmai din asemenea motive a și fost scos din funcție!), la altă masă colectorul Gh. Boștinaru colectează țuici, la alta referentul Petre Ștefan referă asupra unei sticle de rom, la alta agentul veterinar Ion Cîrstea își aplică tratament intern, — mă rog, fiecare cu masa, cu hîrțiile și cu sticla lui!

Cetățenii știu aceasta, așa că în zilele cu băuturi la coopera-

tivă, nu-i mai caută pe respectivi la sfat, ci la... M.A.T.

Acolo se eliberează certificate, adeverințe, etc. În acest scop, președintele are la el și ștampila sfatului. Bea, semnează și ștampilează. Ștampilează, semnează și bea..

Noroc că are credit la cooperativă, încît nu e primejdie să-și bea și ștampila.

Horățiu M. Mahu
Pitești

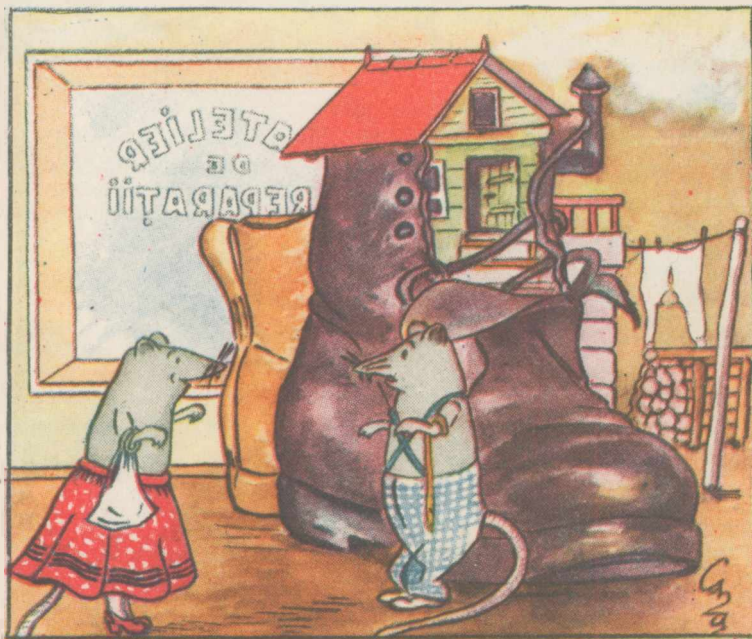
URZICO DRAGĂ,

Pe traseul Peșteana-Jiul-Fili-ași, circulă autobusul I.R.T.A. În acest autobuz, circulă și taxa-toarea respectivă, pe numele ei mic Polina. Dacă n-am nimic de spus despre felul cum circulă autobusul, am ceva de arătat despre felul cum circulă Polina. În primul rînd, a introdus și cîteva stații suplimentare, sau cum li se spune, facultative. Stațiile facultative ale tovarășei Polina au luat ființă pe baza următorului principiu: dacă îi este sete, oprește și bea. Dar nu la vreo fîntînă. Nu. La bodegă. Aceasta ar fi una din lipsurile tovarășei Polina. Dar dînsa știe că are lipsuri și caută să le compenseze. Prin plusuri. Și aceste plusuri le obține la vînzarea biletelor. Astfel, pe un bilet de 9,50 lei, ia lei 10. Și iată cum reușește să-și acopere minusurile intervenite la stațiile facultative.

Călătorii susțin însă că pentru o bună circulație, ar mai fi nevoie de unele lipsuri și anume: lipsa stațiilor facultative și desigur și lipsa tovarășei Polina. Ca să se înregistreze și unele plusuri.

Florescu Constantia
Ploiești

La atelierul de reparat încălțăminte I. I. L. „23 August” din Orașul Stalin, str. Armatei Roșii nr. 14, reparațiile se fac cu mare întîrziere.

— Ai auzit! atelierul vrea să lichideze toate reparațiile din 1954, ce ne facem atunci de locuință?

— Fii serios, cumetre, atelierul n-a terminat încă reparațiile din 1953.

Desen de C. CAZACU
din Orașul Stalin

Desen de I. CEGAN

— Tovarășe doctor, pe noi ne mai consultați ?
— Răbdare, tovarășe, deocamdată „consult” dosarele !

URZICA AJUTĂ

— În articolul „Cu respect” din „Urzica” nr. 19 (121) a fost criticat Munteanu Petre, director al Întreprinderii orășenești de gospodărie locativă Tirgoviște, pentru unele „mici abateri”: beție, imoralitate, gîtuirea criticii, cîrdășie cu elemente necinstite, însușire de bunuri obștești, ne-reguli bănești, etc.

Forurile competente, anchetînd, au constatat juste relațiile noastre și, în consecință, Munteanu Petre a fost destituit din funcție, iar gestiunea sa a fost supusă verificării organelor controlului de stat.

Printre metehnele fostului director fiind și beția, poate că sancțiunile primite îl vor... trezi... în toate privințele.

— „Școala medie tehnică pentru industria lemnului” din Curtea de Argeș ne scrie:

In urma intervenției dv. problema luminii a fost soluționată. Vă mulțumim în numele corpului didactic și al elevilor. Vă vom mai cere concursul cînd alte probleme de interes obștesc nu vor putea fi rezolvate prin organele locale”.

Sperăm să nu mai fie nevoie, deoarece soluționîndu-se problema luminii la această școală, s-or fi... luminați și respectivele organe.

La asta nu v-ați gîndit!

de N. KANNER

Dimineață de iarnă cu răbufniri scurte de burnișă și vin. La S. M. T. Chircești în biroul tovarășului director Oproiu ședința e în toi.

OPROIU: — V-am spus și vă repet, tovarăși: terminarea la vreme a reparațiilor care noi știm că aici în adunarea generală nu întîmplător tovarășii noștri și-au spus deschis părerea cu care am fost de acord să organizăm această ședință. Ei bine, tovarăși, repararea uneltelor...

MECANICUL - ȘEF: — Care trebuia să înceapă de acum o lună...

OPROIU (pătruns): — Da, tovarășe!... Trebuia! Dar pentru ce n-a început de acum o lună?

ING. AGRONOM: — Fiindcă ne-am ținut de ședințe, d-ai!

OPROIU: — Just! Are dreptate tovarășul inginer-agronom. Trebuie să terminăm odată pentru totdeauna cu acest fel de ședințe.

Așa că numaidecît, operativ, să se spună oamenilor clar și lămurit (adresîndu-se fierarului care tocmai a bîgat capul pe ușă) Sintem în ședință, tovarășe...

MECANICUL - ȘEF: — Just! Are dreptate tovarășul inginer-agronom. Trebuie să terminăm odată pentru totdeauna cu acest fel de ședințe.

OPROIU (triumfător): — Da! Ședință, ca să nu se mai țină ședințe.

MECANICUL (vesel): — Așa? (iese)

OPROIU: — Vedeți? era nelămurit... (reluînd ideea) Așadar, cum vă spuneam... Unde am rămas?

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

MECANICUL ȘEF: — Am rămas în urmă, tovarășe director!

OPROIU: — Da' de ce am rămas, tovarășe mecanic-șef? Fiindcă uneltele, care unelte noi știm că ministerul ne-a pus la dispoziție ingineri, agronomi, utilaj și magazii, trebuie reparate numaidecît, fără întîrziere și în cît mai bune condițiuni. Deci fiecare minut pierdut înseamnă risipă de tone, tone de cereale, mă tovarășe!

Un'te duci, tovarășe?

MECANICUL-ȘEF: — Mă duc să-i dau fiarșele pentru plug.

OPROIU: — Și pentru asta trebuie să pleci din ședință?

MECANICUL-ȘEF: — Așteaptă oamenii, tovarășe director.

OPROIU: — Lasă-i să aștepte! Păi, dacă pleci dumneata, pleacă dumnealui, plec eu, cine mai repară uneltele? (grav) Treccm la punctul 2 al ordinii de zi... Cine se-nscrie la cuvînt?

ING. AGRONOM: — Eu!

OPROIU: — Spune, tovarășe!... Curaj!

ING. AGRONOM: — Tovarășe director, să trecem la repararea uneltelor! Ne-apucă însămintările...

OPROIU (zîbind de sus): — Așa?... Mă faci să rîd! Ehe, să fii dumneata sănătos, c-am avut eu grijă de asta. Da' ce credeți că eu dorm?... Nu știu să lupt cu greutățile? Totul va fi gata la timp fiindcă... fiindcă, am luat măsuri, mă tovarășe.

TOTI (bucuroși): — Așa?... Care?... Cum?...

OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

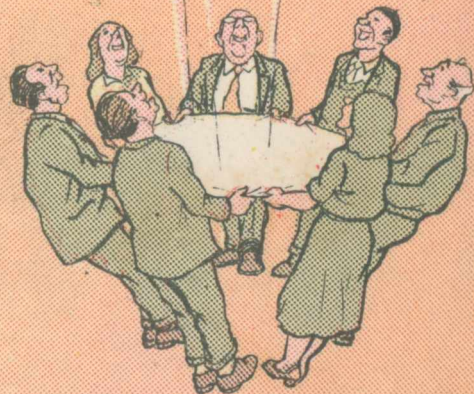
OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

OPROIU (grav): — Punctul 3 al ordinii de zi: Citiți, vă rog! (doi tovarăși din prezidiu desfășoară în grabă o lozincă, pe care scrie: „Tovarăși, să pregătim din timp buna desfășurare pentru repararea uneltelor!”) Ei, ce ziceți?! La asta nu v-ați gîndit c-o să-mi treacă prin cap!

— C o r t i n a —

ruuup!

Desen de I. DAVIDESCU

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei 25. Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15. Secția scrisori

4.60.34. Secția viața internă 4.72.23.

Desen de A. POCH

MARIANA: — Ascultă, te-o fi chemînd pe tine France, dar Franța sînt eu!...

G A R A N Ţ I I

F E T I Ţ A „C U M I N T E”